

Hjärtstillestånd

En äldre kvinna lever ensam kvar på sin fädernegård i södra Dalarna. Genom sitt blotta sätt att vara bevarar hon många traditioner. Hon trivs med sina förfäders livsrytm och går upp tidigt för att mata hönsen och för att väva ett varv på sin löpare i rosengång. Under sina morgonbestyr ser hon att hjärtstillan bakom dasset verkar trängd av nässlorna nu igen. Hjärtstillan har hennes anmödrar vårdat så länge gården levat. Hon har aldrig nödgats bruka örten, men den gäller för att kunna stärka hjärtat och man vet ju aldrig... Hon rensar undan nässlorna kring det spirande beståndet av "lejonsvansen" med samma allvar som hon rensar kring libbstickan som håller tunet rent från orm, eller gödslar gulrosen vid knuten; den som farmorsfar bragte hem från Österrike någon gång.

Katten jagar humlor i syrenen och allt blir vid det gamla.

En förbiströvande botanist råkar dock få ögonen på det lieslagna gårdstunet och strosar nyfiket runt häcken tills han får syn på hjärtstillan bakom avträdet.

-Ah, Leonurus, vad roligt! Tänk att den hållit sig kvar här, det var oväntat. Den tillhör ju hotkategori 4 och har minskat rejält. Bäst att informera invånarna, där har vi ju en liten gumma...

"Gumman" rensar samma kväll bort ännu lite nässlor, eftersom den unge mannen sagt att hon har socknens, ja kommunens, enda bestånd av den sällsynta gamla klosterväxten och att den är konkurrenssvag och inte bör lämnas utan uppsikt. Hon är förvånad men också smickrad.

Botanisten far hem. Nöjd, men med en molande känsla av att någonting förlorats. Han borde inte invigt kvinnan i floravårdens hemligheter. Nu rubbades det slutna "ekosystem" i vilket kvinnan och hennes hjärtstillor ingick. Ett av dess element blev medvetet om ekosystemets innehåll av hotade arter och i samma ögonblick förvandlades den kvarstående gamla synantropen till en ompysslad trädgårdsväxt! Och trädgårdsväxter ligger väl ändå utanför en seriös fältbotanists verksamhetssfär???

Lika lite som någon traditionell vetenskap visar sig den floravårdsinriktade botaniken vara exakt och objektiv. Det studerade objektet förändras med studierna och med forskarens högst subjektiva mått och steg.

Är floravården något annat än ett ovanligt intrikat trädgårdsmästeri? Och spelar det i så fall någon roll?